

ГЛАВА VII

Получи покана отъ Здравеви за следобъденъ чай. Отъ нощта на преврата тя се срѣща нѣколко пжти съ госпожа Здравева, но отъ тѣхното приятелство бѣше останало много малко нѣщо и то — пресилено, отъ приличие. Реши да не отива, но бързо се разколеба. Въ кжци бѣше пусто, безрадостно, тя имаше нужда да се разсѣе. У Здравеви щѣше да има много хора. Тя имаше нужда да се раздвижи, да попадне между други хора, за да оцени по-трезво държанието на Ася.

Той стоеше денонощно въ кабинета си. Тамъ спѣше презъ нощта, а денемъ седѣше въ креслото предъ масата си — замисленъ и неподвиженъ.

Тя ходѣше отъ стая въ стая и навсѣкжде усѣщаше неговото присѣствие. Той стоеше въ кабинета като нѣкакво сжщество чуждо, мълчаливо и таинствено. Имаше минути, когато тя се страхуваше отъ него, имаше минути когато плачеше за него. Тя ту решаваше, че той е тежко боленъ, ту изведнажъ се разколебаваше и започваше да мисли, че зле се подиграва съ нея. Въ него нѣкакъ странно се преплитаха нормалното съ нѣщо положително